

www.jollibread.com

© 2016, Cinta Arasa

© 2016, Xan López Domínguez

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-16-9

Dipòsit legal: M-39.182-2015

Printed in Spain

Tercera edició: març de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

El 15% dels beneficis d'aquest llibre seran donats per l'autora a l'Institut Català d'Oncologia i dedicats a la recerca contra el càncer.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Les fades són calbes

Cinta Arasa

Il·lustracions de Xan López Domínguez

jollibre

*A l'Anna, que
d'alguna manera em va demanar
la història i, al mateix temps,
me la va regalar.*

*A tots els valents i valentes
que lluiten cada dia.*

El pati

—La meva mare és calba perquè té poders màgics! És una fada! —va deixar anar la Valèria gairebé cridant a l'Eli i la Meri, a l'hora del pati.

La Valèria havia dit que la seva mare era una fada després de sentir que l'Eli i la Meri xiuxiuejaven: «Has vist? La mare de la Valèria és calba. No té ni un cabell al cap, és pelada com una pilota! Duu un mocador per dissimular..., un mocador que li tapa la closca. M'hi he fixat aquest matí, quan l'ha acompanyada a l'escola.»

Havien parlat fluixet, però ella les havia sentides perfectament. Després, totes dues havien esclafit a riure.

—Poders màgics de veritat! —va insistir la Valèria quan elles li van respondre: «Au, va! Això no s'ho empassa ningú.»

8 Les dues nenes la van mirar sense acabar-se-la de creure. Ella, aixecant la barbeta i tancant una mica els ulls, amb les mans agafades darrere de l'esquena, va afegir:

—És que les fades han d'escollir entre tenir cabells o tenir poders màgics. Sempre ha estat així. Que no ho sabíeu?

—Ah, sí? —va replicar la Meri en un to foteta.

La Valèria feia estona que notava com unes pessigolles als ulls. Ella sabia que no ho eren, de pessigolles. Eren unes llàgrimes que tenien tota la intenció de començar a rodolar galtes avall, però no les va deixar sortir. Va aixecar encara més la barbata i va continuar parlant. Deia les coses com si fossin sabudes per tothom. Com si l'única

explicació possible perquè les altres dues no les sabessin fos que eren ben soques.

—És clar. A veure, que us penseu que es pot tenir tot? Doncs no, senyor! És la primera lliçó a l'Escola de les Fades: sempre s'ha d'escollir. La fada mestra passa taula per taula i va preguntant a les fades alumnes: «A veure, tu què prefereixes, tenir cabells o poders màgics?» I així fins que ho ha demanat a tota la classe. I ningú no diu que prefereixi tenir cabellera, ja us ho podeu imaginar. De cabells al cap en té tothom. En canvi, de poders màgics, només els que aconsegueixen arribar a l'Escola de les Fades, fer molt bé tots els exercicis i totes les fitxes i convertir-se en fades de debò. La meva mare ho ha aconseguit després de passar unes proves molt dures i complicades.

—I quins poders té? —la va interrompre l'Eli aixecant una mica el to de veu. No dei-

xava de moure la mà ràpidament, ara cap a la Valèria, ara cap a si mateixa, com si li demanés explicacions.

La Valèria estava a punt de començar a parlar un altre cop, però en aquell moment va sonar el timbre. S'havia acabat l'hora del pati i havien de tornar a classe.

11

—Au, que ja tindreu temps de continuar xerrant després —els va dir la Marta, la seva mestra, des de la porta de l'aula.

La Valèria va estar contenta. No tenia gaires ganes de fer classe, però almenys aquelles dues la deixarien tranquil·la una bona estona.

En sentir-les riure perquè la seva mare no tenia cabells, no s'havia pogut aguantar la ràbia. Per aquesta raó havia decidit inventar-se la història de les fades. És clar que sabia que la seva mare no en tenia, de poders màgics! La seva mare era una superma-

re, ho sabia tot, ho podia fer tot, però poders màgics, allò que s'entén per poders màgics..., no, no en tenia.

12 Ella s'havia posat molt trista quan l'havia vista amb el cap pelat, però molt! I aquelles dues sòmimes, parlant d'aquella manera, era com si li fessin més gran la tristesa. I la tristesa és una cosa que no es pot aturar quan es vol...

La mare havia de seguir un tractament perquè estava malalta. Aquest tractament era molt bo per a ella, la curaria, però li feia perdre els cabells durant un temps. Després tornaria a tenir els seus cabells de sempre, ben llisos, lluents i bonics, del color de la xocolata amb llet.

La mama els ho havia explicat, a ella i al seu germà, en Daniel, la setmana passada. També els havia explicat que allò dels cabells no era gens important. En canvi,

seguir el tractament per curar-se ho era molt. La malaltia la feia estar trista i cansada, ja no podia jugar tant amb ells com abans i sovint havia d'anar al metge i, fins i tot, quedar-s'hi uns dies. Però quan es curés, amb el tractament, podria tornar a fer com feia abans i no estaria cansada i no hauria d'anar tant al metge. Que li caiguessin els cabells no era gens important. No ho era, perquè si la mama no tenia cabells no passava res. Els dies de fred, es podia posar un barret i fer les mateixes coses que hauria fet amb cabells. Llestos!

13

La Valèria ho havia entès i quan hi pensava es repetia que no passava res, que tot aniria bé, i tot anava bé... Però sí, de vegades li venien una espècie de pessigolles als ulls que potser s'assemblaven a les llàgrimes. Ara, ella no volia que ningú la veiés plorar. D'això, ni parlar-ne! I havia descobert la

manera d'empassar-se les llàgrimes, pujant la barbata ben amunt... Així les llàgrimes no queien galtes avall i tornaven a entrar als ulls. Això sí, quan arribava a casa, sola a l'habitació, les deixava sortir, però allà no més la veia en Sherlock, el seu gos, i ell mai no se'n riuria, d'ella. En canvi, aquelles dues barrudes li havien fet perdre la paciència, s'havien mofat de la mare. Per això les havia ben entabanades amb la història de les fades. La primera que li havia passat pel cap, perquè el dia anterior havia estat rellegant el conte de la Ventafocs, amb la mare. Havia pensat que devia ser fantàstic això de tenir unes fades que es dediquessin a ajudar-te quan tinguessis problemes.